

fremhøvet i Betænkningen, ſaa kunde det Gruelige ſe, at den ene Kandidat kun fik Ordet een Gang, hvorimod de andre fik det mange Gange, fordi Uverden vilde interpellere dem; men Ingen vilde interpellere den ene Kandidat, den Ulykkelige, der ſtod ene tilbage, Ingen vilde tale med ham. Det er den eneſte Argumentation, den ærede Ordſpører har gjort gjældende. Mig forekommer dette nu at være i høieſte Grad ſlaaende ved hele denne Sag; det er ligesom den dydige Indignation, den ærede Ordſpører udtalte lige over for den Lanke, at Hr. Søren Pederſen ſelv ſkulde have ladet arrangere Interpellationer til ham, naar det var ſaa vigtigt at komme til at tale om Jernbanesagen. Det forekommer mig i høieſte Grad uſandſynligt at tro, at en Valgkandidat ſtaaer over for en ſaadan Valghandling ſom Noget, hvorpaa han ſlet ingen Indſlydſe har eller maa have, at han tager det Hele ſom Negveir og Hagel, der falder over ham, uden at han i mindſte Maade kan gjøre Noget derved. Det er den unaturligſte Opſættelſe af en Valgkandidats Stilling; derved vilde man indføre en fuldstændig Karrikatur af den Fremgangsmaade, ſom følges der, hvorfra vi have hentet den Valgmaade, vi have, og den er ſom bekendt, hentet fra England (ſuel: Det er ikke heldigt!). Det ærede Medlem ſiger, at det ikke er heldigt, men om det er heldigt eller ikke, er ikke Sagen, det er ſikkert, at vi have hentet den derfra. Man har ment, at hele denne Udtaleſefrihed, denne Afgang til at udtale ſig for Forſamlingen og derefter Raatingen var ſtemmen med Indledningen til den parlamentariſke Optræden, og det er ogsaa fuldkommen viſt. Smiblerid ſer man i England, at Valgkandidaterne ſtille ſig paa en anden Maade, at de ikke betragte det ſom Noget dem uvedkommende, om der ſtilles Interpellationer til dem eller ikke. Tvertimod, det hvorfra Valghandlingen hentede ſin Betydning, er netop det, at der blev rettet Interpellationer fra Modpartiets Side, ſom gif de Paagjældende haardt paa Klingen, men at de Vedkommende ogsaa ſørge for paa en naturlig Maade igjennem Interpellationer til ſig ſelv at komme til at udtale ſig om de Forhold, de vilde udtale ſig om. Der er ſandelig ikke noget Unaturligt, men allermeſt unaturligt er det dog virkeligt, at en Valgkandidat ſkal kunne ſtille ſig ſaaledes ſom den ærede Herre, der er optraadt ſom Klager, har ſtillet ſig ved dette Valg. Der er en Sag, ſom han mener er uhyre vigtig for Alle, ſom er umaadelig vigtig for Kredſen, intereſerer den overordentlig, og ligger den meget paa Hjerte. Han har ſelv hørt Ordet to Gange og har uden Tvivl kunnet ſaae det flere Gange paa det Stadium — det har der ikke været Noget i Veien for, men han har i alt Fald ikke begjært det — men han tier bonſtille om denne Sag. Nu kan man ſige, Manden vilde maatte ikke tale om Sagen paa det Stadium, han mente maatte, at

det vilde være fordelagtigere for ham at lade en af ſine Meningsfæller interpellere ſig angaaende denne Sag og ſaa paa et ſenere Stadium ſaae Leilighed til at udtale ſig derom; men har han gjort det? Nei, det har han heller ikke gjort, han forholder ſig ganſke taus og rolig angaaende denne Sag, ſom han paastaar er af yderſte Vigtighed for Kredſen og af ſtørſte Intereſſe for den. Der er Noget i hele denne Optræden, ſom retfærdiggjør en Bemærkning i de Udtalelſer, der ere fremſatte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) om, at der er viſe Tilfælde, hvor Laushed er det Sikkeſte; men mig forekommer det klart, at Hr. Søren Pederſen har været uberettiget til at tage det Standpunkt, han indtager. Vilde han udtale ſig om denne Sag, kunde han have gjort det tidligere eller foranlediget en Interpellation til ſig, og deri var der i Sandhed ikke noget Stødende. For mig ſtiller det ſig ſaaledes, at her ikke er ſtet Noget, der er i Strid med Valglovens § 35. Derved vil jeg ingenlunde paastaar, at den Fremgangsmaade, ſom Lindberg har fulgt, er den eneſte, der kunde følges. Valglovens § 35 er efter min Mening ſaa rummelig affattet, at den ogsaa meget vel kunde lade ſig forene med en anden Fremgangsmaade, hvorefter Formanden til et ſenere Stadium af Forhandlingen henlagde de ſpontane Udtalelſer fra de paagjældende Kandidaters Side, og jeg kan ogsaa meget vel forſtaa, at der kan være dem, der mene, at en ſaadan Fremgangsmaade var mere ønskelig end den, han har brugt, men jeg holder dog paa, at det ikke er lykkes Nogen at paaviſe, at den fulgte Fremgangsmaade ſkulde være i Strid med Valgloven, og er det ført givet, at den ikke er det, ſaa forekommer det mig fuldstændig uberettiget at ville anføre denne Fremgangsmaade ſom Grund til at kaſtere Valget. Det er nu forekommet mig, at navnlig Udvalgets Flertals Optræden ved denne Leilighed var i høi Grad beſynderlig. Saaledes ſom Spørgsmaalet nu foreligger, forelaa det jo i Grunden fuldstændig ved Sagens tidligere Forhandling, og det manglede ikke paa Opfordringer fra vor Side i Udvalget til de Herrer om, hvis de vilde forkaſte Valget, hellere at gjøre det ſtrag og ſaaledes gjøre Pinen kort, end ved yderligere Indhenten af Oplyſninger at udſtyde Sagen i den Mening at forkaſte Valget; men man mente, at nogle Oplyſninger var det af Vigtighed at have, navnlig den, om der var brugt den ſamme Fremgangsmaade tidligere, ſærlig over for Hr. S. Pederſen ſelv, ſaaledes at han kjendte den. Naa, man indhentede diſſe Oplyſninger, og Reſultatet blev, at det viſte ſig, at den ſamme Fremgangsmaade var brugt tidligere, og at Hr. S. Pederſen maatte kjende den. Nu ſkulde man tro, at de Herrer vilde ſige: ja, naar det er opløst, ſaa maa vi finde os deri, og lad os ſaa godkjende Valget; men nei, ſaaledes gif det ikke til; det viſte ſig tvertimod ſaa pludſelig,